

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Palírna u Zeleného stromu, a. s.**, se sídlem Ústí nad Labem, Drážďanská 14/84, zastoupená JUDr. Jiřím Kindlem, M.Jur., Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Křižovnické náměstí 193/2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 1057/2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Bacardi & Company Limited**, sídlem Vaduz, Aeulestrasse 5, Lichtenštejnsko, zastoupená JUDr. Andreou Kůs Považanovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Elišky Peškové 15, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2019, č. j. 9 A 115/2016-191,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí věci a předcházejícího řízení

[1] Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) rozhodnutím ze dne 21. 4. 2016, č. j. O-482980/D15100678/2015/ÚPV zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Úřadu ze dne 9. 10. 2015, č. j. O-482980/D019466/2012/ÚPV.

Prvostupňovým rozhodnutím Úřadu byla zamítnuta přihláška podaná žalobkyní pro slovní ochrannou známku ve znění:

„Vodka 42 Blended“

na základě námitek podaných společností Bacardi & Company Limited (osoby zúčastněné na řízení) podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění platném ke dni rozhodování Úřadu (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Opodstatněnost námitek Úřad shledal ve zjištění, že přihlašované označení žalobkyně „Vodka 42 Blended“ bylo shledáno jako podobné s:

1. namítanou slovní ochrannou známkou Společenství č. 9583766 ve znění „**42 BELOW**“
2. namítanou kombinovanou ochrannou známkou Společenství č. 3667581 v podobě

a současně bylo prokázáno dobré jméno těchto namítaných ochranných známek pro výrobek „vodka“, a to v rámci Evropské unie, respektive v její podstatné části, konkrétně ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska. Současně Úřad shledal, že by užívání napadaného označení pro všechny nárokovatelné výrobky nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítaných starších ochranných známek s dobrým jménem. Proti rozhodnutí o rozkladu podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Městský soud ve svém rozhodnutí nejprve připomněl principy, podle kterých Úřad při zápisu ochranné známky zkoumá existenci relativních důvodů zápisné nezpůsobilosti, mezi které patří rovněž důvody podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách. Především zdůraznil, že s ohledem na skutečnost, že přihlašované označení se domáhalo ochrany nejenom pro výrobky na shodném segmentu trhu (alkoholické nápoje v rámci třídy 33 Mezinárodního třídění výrobků a služeb), ale dokonce pro stejný druh alkoholického nápoje (vodka), musely být překážky zápisné způsobilosti přihlašovaného označení posuzovány přísněji než dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách, který dopadá na kolizi označení výrobků, které nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána.

[3] Městský soud rovněž podtrhl charakteristiku řízení o námitkách podle § 25 zákona o ochranných známkách. Uvedl, že účelem institutu námitek je ochrana práv třetích osob, které by mohly být zápisem přihlašované ochranné známky do rejstříku kvalifikovaným způsobem dotčeny. V tomto řízení Úřad nezkoumá existenci relativních důvodů zápisné nezpůsobilosti z moci úřední. Je proto na vlastníku či držiteli starších práv, aby svá práva bránil. Vlastník starší ochranné známky proto nese důkazní břemeno ohledně prokázání všech předpokladů, které brání zápisu přihlašovaného označení do rejstříku. Nicméně, pokud vlastník starší ochranné známky toto břemeno unese, pak ochrana, která jemu již konstituovaným právům náleží, může být vyvrácena toliko jednoznačnými a konkrétními důkazy popírajícími existenci dovozených skutečností.

[4] Dle názoru městského soudu osoba zúčastněná na řízení, coby vlastník starší ochranné známky, prokázala shodnost či podobnost kolidujících si označení ve vztahu

pokračování

k výrobkům ve třídě 33 mezinárodního třídění výrobků a služeb, k nimž se tato označení vztahují. Rovněž prokázala, že zápis označení by měl za následek vznik zásahu předvídaného ustanovením § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách, tj. možného nepoctivého těžení z dobrého jména starších namítaných ochranných známek.

[5] Byla to naopak žalobkyně, která nebyla schopna tato tvrzení vyvrátit. Žalobkyně sice v žalobě uplatnila celou řadu námitek, jejichž podstatou byla výhrada nerovného zacházení v námitkovém řízení v tom směru, že správní orgán nevěnoval dostatečnou pozornost (i) důkazům žalobkyně o dlouhodobém užívání jejího označení, (ii) rozlišovací schopnosti jejího označení pro výrobek, jímž je vodka, (iii) podílu žalobkyně na segmentu trhu s vodkou a (iv) dobrému jménu přihlašovaného označení žalobkyně, či její jiné, předchozí ochranné známky (s tím, že označení je stejně dobrého jména jako namítané starší ochranné známky a obě známky tak mohou při rozlišovací schopnosti přihlašovaného označení existovat vedle sebe), všechny tyto námitky však městský soud vyhodnotil jako neopodstatněné. Podle jeho názoru totiž popírají smysl známkoprávní ochrany starších ochranných známek oproti dosud nezapsanému označení i smysl ochrany, který je dán ostatními ustanoveními § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Tímto smyslem je chránit pozici známých uživatelů označení působících ve větším rozsahu nebo vlastníků ochranných známek, kteří se oproti jiným subjektům domáhají ochrany postupem podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Městský soud zdůraznil, že řada těchto námitek žalobkyně se míjela s podstatou projednávané věci, ve které nebylo předmětem námitkového řízení posuzovat známost, vžitost, přínaležitost nezapsaného označení pro výrobky žalobkyně na území České republiky, obrat žalobkyně, podíl na trhu a povědomí spotřebitelské veřejnosti o přihlašovaném označení, nýbrž to, zda osoba zúčastněná na řízení při přihlášce ochranné známky žalobkyně unesla důkazní břemeno průkazu důvodů relevantní zápisné nezpůsobilosti oproti argumentaci žalobkyně.

[6] Městský soud se následně zaměřil na naplnění jednotlivých podmínek hypotézy ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách, se kterými žalobkyně v žalobě nesouhlasila.

[7] Za prvé, ve shodě se žalovaným dospěl rovněž městský soud k závěru o *podobnosti porovnávaných označení*. Zdůraznil, že žalovaný se ve svých rozhodnutích detailně zabýval porovnáním kolidujících označení z hlediska jejich jednotlivých prvků i celkového vjemu z hlediska vizuálního, sémantického i fonetického. Vysvětlil, proč hraje číslovka „42“ dominantní roli v porovnávaných označeních, zatímco označení „vodka“, coby pouhé označení druhu nápoje, nemá žádnou odlišovací schopnost s ohledem na určitého výrobce či distributora. Obraty „Blended“ a „BELOW“, oba fantazijní prvky, nemají v kontextu kolidujících označení rozlišovací schopnost, a to bez ohledu skutečnost, zda průměrný spotřebitel je či není znalý anglického jazyka. Dle názoru městského soudu je to právě prvek fantazijní, tedy nenavozující určitou představu, který orientuje spotřebitele spíše na vizuální vnímání těchto prvků. Z hlediska vizuálního se tyto prvky spojují v mysli spotřebitelů jako obdobné: začínající stejnými písmeny, obsahujícími stejnou samohlásku E, mající obdobnou délku a dvouslabičnou fonetiku. Jejich přiřazení k ústřednímu prvku „42“ pak vytváří slovní i kombinovanou kompozici jakoby podobných výrazů. Podobnost těchto prvků je umocněna tím, že číslovku 42 bude spotřebitel vnímat jako první. V rámci své argumentace v tomto bodě městský soud rovněž podpůrně odkázal na rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 19. 5. 2015, věc T-607/13, *Granette & Starorežná*

Distilleries, a.s., který se týkal typově obdobného sporu mezi žalobkyní a Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu (dnes Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví), za účasti společnosti Bacardi, coby vedlejší účastnice.

[8] Za druhé, městský soud rovněž přitakal posouzení žalovaného ohledně *nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti starších ochranných známek a jejich dobrého jména*. Poté co ilustrativně rekapituloval některé z řady důkazů předložených osobou zúčastněnou na řízení (založených ve správním spise coby přílohy B-1 až B-31) městský soud konstatoval, že osoba zúčastněná na řízení dostatečnými doklady prokázala získání rozlišovací způsobilosti i dobrého jména označení „42 BELOW“. Označení „42 BELOW“ vešlo do povědomí spotřebitelské veřejnosti zejména ve Velké Británii, jako členském státu Evropské unie, včetně rozšíření výrobků do dalších členských zemí EU v době před zápisem přihlašovaného označení, nadto k výrobku druhově shodnému: vodce. S odkazy na judikaturu Soudního dvora rovněž podtrhl, že z hlediska ochrany dané ustanovením § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách je třeba přisvědčit závěrům správních orgánů, že u starší ochranné známky Společenství pro konstatování dobrého jména na podstatné části dotčeného území postačuje úspěšné prokázání rozlišitelnosti nebo dobrého jména na území jednoho členského státu.

[9] Městský soud rovněž odmítl argumenty žalobkyně, kterými se snažila zpochybnit skutkové závěry učiněné žalovaným ohledně dobrého jména starší ochranné známky. Městský soud v zásadě zdůraznil, že obsáhlá polemika žalobkyně se skutkovými zjištěními učiněnými žalovaným se mívá s logikou známkoprávní ochrany starších známek. Žalobkyně totiž v rámci své žaloby obsáhle polemizovala s vybranými aspekty skutkových zjištění žalovaného, především těch, které se týkají pozice a věhlasu starší ochranné známky na britském trhu (jako třeba podíl na trhu, intenzita, geografické rozšíření, doba užívání ochranné známky, jakož i investice vynaložené na její propagaci apod.). V tomto ohledu však městský soud (s odkazy na judikaturu Soudního dvora EU) zdůraznil, že se jedná o jednotlivé faktory, které pouze ve svém součtu a vzájemném provázání odůvodňují závěr o věhlasu určité ochranné známky; neplatí, že by se případným zpochybněním jednoho z nich již nedalo dovodit celkovou popularitu určité ochranné známky. V rozsahu, v jakém žalobkyně obsáhle dokumentuje svůj komerční úspěch na území České republiky po roce 2007, především podílem na trhu mezi lety 2010 až 2013, se její argumentace mívá s předmětem řízení, kterým je existence dobrého jména starší ochranné známky před 4. 2. 2011 na jiném, než českém trhu.

[10] Za třetí, z obdobných důvodů pak městský soud rovněž odmítl argument žalobkyně, že žalovaný měl vzít v potaz existenci její starší ochranné známky „VODKA 42 JEMNÁ VODKA VYRÁBĚNÁ TRADIČNÍM ZPŮSOBEM“, zapsané v České republice dne 10. 9. 2003 pod č. 195717. Žalobkyně namítala, že spotřebitelská veřejnost by slovní ochrannou známku „Vodka 42 Blended“ vnímala jako modernizaci řady „Vodka 42“, která se těší v rámci českého trhu značnému komerčnímu úspěchu. Městský soud však opět v shodě s žalovaným zdůraznil, že výhrady žalobkyně, opírající se o pozdější poměry na českém trhu, nejsou určující. Argumenty typu nákladů na propagaci výrobků žalobkyně sice mohou prokazovat úspěšnost jejího výrobku na území České republiky, nikoliv však to, že by přihlašované označení nemohlo zasáhnout do starších práv uplatňovaných osobou zúčastněnou na řízení rovněž na území České republiky. Stejně tak konstatování, že výrobky označené namítanými ochrannými známkami se na území České republiky neprodávají, nezohledňuje ochranu namítaných ochranných známek v rámci Společenství a

pokračování

nepřípustně redukuje známkoprávní ochranu na určitý skutkový stav, jehož proměnlivost v čase není vyloučena.

[11] Městský soud proto uzavřel, že shledal naplnění všech zákonných znaků pro zamítnutí přihlášky předmětné slovní ochranné známky „Vodka 42 Blended“ z důvodu relativní zápisné nezpůsobilosti dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách. Dospěl proto k závěru, že žalovaný věc po skutkové i právní stránce věc posoudil v souladu se zákonem. Žalobu proto zamítl.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[12] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Ve své kasační stížnosti (tedy prvním podání ze dne 6. 3. 2020) stěžovatelka napadenému rozhodnutí vytknula nesprávné posouzení následujících otázek:

- nesprávné posouzení (shledání) podobnosti přihlašovaného označení s namítanými ochrannými známkami;
- nesprávné posouzení (shledání) dobrého jména namítaných ochranných známek;
- nesprávné posouzení (shledání) zásahu přihlašovaného označení do namítaných ochranných známek bez řádného důvodu v podobě nepoctivého těžení přihlašovaného označení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítaných ochranných známek, konkrétně nesprávné posouzení nebezpečí nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti, nesprávné posouzení nebezpečí nepoctivého těžení z dobrého jména a nesprávné posouzení řádnosti důvodu užívání přihlašovaného označení;
- nesprávné určení doby, pro kterou je posuzována podobnost označení (k datu přihlášky, nikoli k datu rozhodnutí);
- nesprávné právní posouzení ustanovení § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách;
- nesprávné právní posouzení ustanovení § 26 odst. 3 zákona o ochranných známkách;
- vady řízení spočívající v porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu;
- vady řízení spočívající v porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu;
- vady řízení spočívající v porušení ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu.

[14] Z těchto důvodů (jež budou podrobněji rozvedeny v rámci jejich jednotlivého vypořádání) stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu i obě správní rozhodnutí a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že napadený rozsudek byl vydán v souladu se zákonem i konstantní judikaturou. Městský soud své rozhodnutí logicky a úplně odůvodnil. Stěžovatelka na 28 stranách kasační stížnosti opakovaně uvádí svá předchozí tvrzení a domněnky, které již byly ve správním řízení vysvětleny a vyvráceny, s čímž se ztotožnil i městský soud. Jakkoli stěžovatelka obsáhle posuzuje jednotlivé aspekty podobnosti ochranných známek, faktem zůstává, že přihlašované

označení nejen v podobě, v jaké bylo přihlášeno, ale zejména v podobě, v jaké stěžovatelka prokazovala jeho užívání, obsahovalo zcela nedistinktivní prvky. Prvek, který byl ve správním i soudním řízení shledán jako distinktivní, je totožný s prvkem obsaženým ve starších známkách Společenství, které v Evropské unii požívají dobré jméno. Stěžovatelka se však i přesto subjektivně domnívá, že úvahy správního orgánu nejsou správné, a podsouvá své úvahy o míře rozlišovací způsobilosti jednotlivých prvků střetnuvších se označení. Účelově přitom opomíjí, že v případě uplatněných námitek nejsou posuzovány starší ochranné známky, ale skutečnost, zda přihlašované označení může vlastníkově těchto starších známek zasahovat do práv. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[16] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 20. 5. 2020 ve stručnosti reagovala na jednotlivé kasační námitky stěžovatelky. Ve zbytku odkázala na své vyjádření k žalobě s tím, že kasační námitky jsou v převážné většině totožné s námitkami uplatněnými již v žalobě. Jelikož se městský soud dostatečně vypořádal se všemi argumenty a skutečnostmi uváděnými stranami během řízení a náležitě odůvodnil své závěry, kasační stížnost by měla být zamítnuta, neboť smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyříčené.

[17] Dne 25. 1. 2022 doručila stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu podání nadepsané *„Vyjádření Stěžovatele v návaznosti na převzetí právního zastoupení a nahlížení do soudního spisu“*. V něm uvedla, že v návaznosti na seznámení se nového právního zástupce stěžovatelky s obsahem soudního spisu předkládá toto své vyjádření, které *„po věcné stránce vychází z podané kasační stížnosti“*. S ohledem na shora uvedené převzetí zastoupení a skutečnost, že od podání kasační stížnosti uběhly již téměř dva roky, však stěžovatelka *„klíčové otázky souzené věci v rámci tohoto vyjádření ještě přehledným způsobem komplexně shrnuje a popř. dále upřesňuje“*.

[18] V tomto shrnutí stěžovatelka na následujících 33 stranách textu zejména zdůrazňuje, že:

- městský soud (jakož i předtím Úřad) nesprávně dovodil, že označení přihlašované stěžovatelkou by údajně nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení, přičemž v dané souvislosti nesprávně (mj. v přímém rozporu s relevantní unijní judikaturou) aplikoval tehdejší § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách a zcela pominul existenci doložených řádných důvodů na straně stěžovatelky k užívání příslušného označení, a to především z těchto důvodů:

- (i) závěr městského soudu i Úřadu o údajné existenci dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení nemá oporu ve spisu; příslušné závěry byly založeny na neprůkazných podkladech v cizím jazyce a pocházejících většinou z irelevantního období a od osob spojených s osobou zúčastněnou na řízení;

pokračování

- (ii) doklady předložené osobu zúčastněnou na řízení byly nedostatečné a nezpůsobilé k prokázání údajného dobrého jména jejich ochranných známek i z dalších důvodů;
 - (iii) existence údajného dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení neplyne (a nemůže plynout) ani z rozhodnutí Tribunálu EU, o něž opřel napadený rozsudek městský soud;
 - (iv) nesprávné závěry městského soudu vychází rovněž z podkladů, na nichž však Úřad prvostupňové ani rozkladové rozhodnutí nezaložil;
 - (v) po vystoupení Spojeného království z Evropské unie ochranné známky osoby zúčastněné na řízení navíc každopádně nepožívají dobrého jména v Evropské unii.
- městský soud dále nesprávně dovedl, že přihlašované označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení, neboť:
- (i) městský soud se nezabýval existencí základních předpokladů nepoctivého těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení;
 - (ii) městský soud navíc nezohlednil okolnosti, které *a priori* vylučují vznik spojení mezi přihlašovaným označením a ochrannými známkami osoby zúčastněné na řízení u relevantní české veřejnosti;
 - (iii) osoba zúčastněná na řízení nepředložila žádné důkazy k prokázání, že užívání přihlašovaného označení bude zasahovat do práv k jejím ochranným známkám.
- městský soud nesprávně posoudil podobnost přihlašovaného označení s ochrannými známkami osoby zúčastněné na řízení, neboť:
- (i) slovní prvky „BELOW“ a „Blended“ předmětná označení dostatečným způsobem odlišují;
 - (ii) celkový dojem předmětných ochranných známek je odlišný.
- městský soud nesprávně posoudil otázku existence řádného důvodu k užívání přihlašovaného označení ze strany stěžovatelky, tedy nesprávně posoudil otázku existence řádného důvodu k užívání označení přihlašovaného stěžovatelkou jakožto „liberačního“ důvodu ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách.

[19] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 25. 4. 2022 ve stručnosti reagovala na některé argumenty předestřené stěžovatelkou. Zdůraznila, že se jedná dle jejího názoru o argumenty zčásti nové, které nebyly předmětem řízení před městským soudem, zčásti o další pokus přezkoumání již opakovaně hodnocených důkazů. Osoba zúčastněná na řízení uzavřela, že stěžovatelka „každým svým novým vyjádřením, v němž opakuje předchozí argumenty nebo nepřípustně předkládá argumenty nové prostřednictvím

odlišných zástupců, nepřiměřeně zatěžuje soud i účastníky řízení a ve výsledku jeho jednání vede k protahování již samo o sobě dlouhého řízení“.

[20] Ve svém (druhém doplňujícím) vyjádření ze dne 22. 6. 2022 se stěžovatelka ohradila vůči vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Rovněž dále rozvinula svoji polemiku ohledně vymezení (i) relevantní spotřebitelské veřejnosti; (ii) rozsahu území, s ohledem na které musí být existence dobrého jména dovozena; (iii) nemožnosti dovození existence dobrého jména předchozí ochranné známky na základě důkazů poskytnutých v námitkovém řízení ze strany osoby zúčastněné na řízení; (iv) způsobu, jakým městský soud a Úřad dovodily údajné nepoctivé těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starších ochranných známek, který považuje za nedostatečný a nesprávný. Závěrem pak stěžovatelka zdůraznila, že dle jejího názoru je k jejímu (prvnímu doplňujícímu) vyjádření ze dne 25. 1. 2022 nezbytné přihlížet v plném rozsahu, neboť obsahovalo pouze argumenty, které plně vycházejí z tvrzení a důkazů uvedených již v přechodném průběhu řízení před Úřadem, městským soudem, potažmo v kasační stížnosti. Stěžovatelka pouze komplexním způsobem shrnula svoji dosavadní argumentaci.

[21] Dne 23. 11. 2022 pak stěžovatelka doručila Nejvyššímu správnímu soudu (třetí doplňující) vyjádření nadepsané "*Vyjádření stěžovatele v návaznosti na rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví ze dne 3. 10. 2022, R 1240/2021-2*". Odkazované a stěžovatelkou přiložené rozhodnutí se týkalo přihlášky podané stěžovatelkou pro unijní obrazovou ochrannou známku v podobě:

vůči které společnost Bacardi & Company Limited podala námitku z důvodu řady svých starších ochranných známek, mimo jiné rovněž kombinované (obrazové) ochranné známky „42 BELOW“ a „42“ v různých variacích.

[22] Z argumentace odvolacího senátu v odkazované věci stěžovatelka dovozuje, že ochranné známky osoby zúčastněné na řízení v relevantním období nepožívaly dobrého jména. Názor odvolacího senátu tak dle názoru stěžovatelky vyvrací opačné závěry Úřadu a městského soudu. Odvolací senát ve svém rozhodnutí rovněž uvedl, že důkazy předložené společností Bacardi, které byly dle názoru stěžovatelky, stejné jako důkazy předložené touto společností coby osobou zúčastněnou na řízení v nyní projednávané věci, nejsou dostačující. Stejně tak měl odvolací senát potvrdit názor stěžovatelky, že za relevantní spotřebitelskou veřejnost může být ve vztahu k ochranným známkám „42 BELOW“ považována široká veřejnost, respektive konzumenti alkoholických nápojů. Nejedná se tedy o žádný „luxusní“ produkt, určený pouze úzce vymezené skupině zákazníků.

III. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž neshledal vady, které by byl povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] S ohledem na formát a podobu kasační argumentace stěžovatelky považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné nejprve akcentovat čtyři aspekty dané věci.

[26] Za prvé, řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, nýbrž samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud v něm přezkoumává zákonnost rozhodnutí a jemu předcházejícího postupu krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Proto i důvody kasační stížnosti, respektive kasační námitky, musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu. Nejedná se o další polemiku se závěry žalovaného.

[27] Za druhé, řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 4, věta před středníkem, s. ř. s.). Proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn nahrazovat projev vůle stěžovatele, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního či soudního rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z www.nalus.usoud.cz), není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz například rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Stěžovatel proto v kasační stížnosti musí uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. například rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, bod 140, nebo ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 – 64, bod 21).

[28] Za třetí, Nejvyšší správní soud se v řízení o kasační stížnosti podle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. nemůže zabývat námitkami, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, zveřejněný pod č. 419/2004 Sb. NSS). Nepřípustnost námitek podle § 104 odst. 4 s. ř. s. bude dána nejenom v případech, kdy stěžovatel danou námitku před krajským soudem neuplatnil vůbec, ale též v případech, kdy byla taková námitka před soudem uplatněna v rozporu s koncentrační zásadou, tj. po uplynutí lhůty k podání žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 – 39).

[29] Uvedená východiska se neuplatní pouze ve vztahu k vadám, které Nejvyšší správní soud posuzuje z úřední povinnosti. Takové vady spočívají v tom, že řízení před krajským soudem bylo zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, že napadené rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, případně že rozhodnutí správního orgánu je nicotné (§ 109 odst. 4, věta za středníkem, s. ř. s.).

[30] Konečně Nejvyšší správní soud připomíná, že povinnost orgánů aplikujících právo svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku (srov. například rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64). Proto zpravidla postačuje, je-li vypořádána podstata žalobní argumentace (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13), případně, za podmínek existence tomu přiměřeného kontextu, lze akceptovat i odpovědi implicitní (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, nebo rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat rovněž tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru stěžovatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, popřípadě ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50).

[31] Z těchto východisek plynou pro posuzovanou věc následující důsledky:

[32] Za prvé, Nejvyšší správní soud v podstatě souhlasí s žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, že větší část argumentace stěžovatelky uvedené v její kasační stížnosti (tj. před jejím následným doplněním) je v zásadě jen opakováním polemiky s převážně skutkovými zjištěními, které ve vyčerpávající míře vypořádal žalovaný a následně přezkoumal v plné jurisdikci městský soud. Protože není smyslem řízení o kasační stížnosti znovu opakovat již dvakrát vyřčené, Nejvyšší správní soud se proto v reakci na tyto argumenty stěžovatelky omezí na shrnutí klíčových bodů, doplněných odkazy na relevantní pasáže rozsudku městského soudu, kde se tento soud s těmito otázkami vypořádal.

[33] Za druhé, část argumentace stěžovatelky obsažené v jejích dalších podáních (rekapitulovaných ve stručnosti výše, v bodech [17], [18] a [20] až [22] tohoto rozsudku) je skutečně převážně jen „komplexním shrnutím“ její dosavadní argumentace. Část argumentace stěžovatelky v těchto podáních sice obsahuje i argumenty, které bezprostředně reagují na rozhodnutí městského soudu, a nemohly být proto z povahy věci vzneseny v řízení před ním, podstatná část těchto novot však do věci vnáší nové argumenty, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[34] Za třetí, s ohledem na velice komplexní, a ve svém součtu čtyři obsahově se překrývající podání stěžovatelky, se Nejvyšší správní soud zaměří na otázky klíčové pro posouzení projednávané věci, tedy na přezkum závěrů městského soudu, pokud jde o jím podaný výklad ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách, stejně jako na otázku, zda městským soudem učiněná skutková zjištění mají oporu ve spisovém materiálu. Při kladném zodpovězení těchto otázek by se stal zbytek argumentace stěžovatelky bezpředmětným. Bylo by na úkor srozumitelnosti, pokud by měl kasační soud reagovat na každé jednotlivé tvrzení stěžovatelky. Jak již bylo zdůrazněno, z judikatury tohoto soudu vyplývá, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý

pokračování

jednotlivý uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě bude v tomto případě konzumovat i odpověď na další námitky dílčí a související, především tedy přidružené námitky procesní.

[35] Úvodem je třeba předeslat, že stěžovatelka ve své kasační stížnosti formálně vznesla rovněž kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť namítá *nepřezkoumatelnost* rozsudku městského soudu, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75 a ze dne 30. 1. 2014, č. j. 7 As 16/2013-39).

[36] Těmto požadavkům městský soud nepochybně dostál. Z odůvodnění jeho rozsudku jasně plyne, z jakého skutkového stavu vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Ostatně, samotná skutečnost, že stěžovatelka s mnoha právními i skutkovými závěry krajského soudu polemizuje v kasační stížnosti, rovněž ukazuje na jejich srozumitelnost, a tedy i přezkoumatelnost. Napadený rozsudek proto nepřezkoumatelný není.

[37] Dále se Nejvyšší správní soud věnoval námitkám nezákonnosti, spočívajícím v *nesprávném posouzení právní otázky* podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které nicméně v podáních stěžovatelky volně přecházejí rovněž do důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (vady skutkových zjištění žalovaného, pro které měla být jeho rozhodnutí zrušena).

[38] Stěžovatelka za prvé nesouhlasí s *posouzením podobnosti* přihlašovaného označení s namítanými staršími ochrannými známkami. Tvrdí, že jak městský soud, tak Úřad nesprávně vyhodnotily prvek „42“, jako dominantní prvek ochranné známky. Dle názoru stěžovatelky se nejprve měly zabývat otázkou míry rozlišovací způsobilosti jednotlivých složek porovnávaných ochranných známek ve vztahu k alkoholickým výrobkům a až následně posuzovat, které prvky porovnávaných ochranných známek jsou dominantní. Teprve v návaznosti na posouzení otázky míry rozlišovací způsobilosti jednotlivých složek porovnávaných ochranných známek ve vztahu k alkoholickým výrobkům a jejich dominantních prvků mohli žalovaný i městský soud přistoupit k posuzování podobnosti porovnávaných označení. Stěžovatelka následně sama provádí posouzení jednotlivých prvků přihlašované ochranné známky z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Dovojuje, že každá ze tří složek přihlašovaného označení, tedy „vodka“, „42“ i „Blended“ má minimálně nízkou míru rozlišovací způsobilosti; složky „Blended“ a „BELOW“ by měly mít průměrnou míru rozlišovací způsobilosti.

[39] Městský soud podrobil (primárně skutkový) závěr žalovaného ohledně podobnosti porovnávaných označení podrobnému přezkumu v bodech 108 až 115 svého rozsudku. Vyšel přitom z ustálené judikatury NSS (především rozsudku ze dne 10. 5. 2018, č. j. 4 As 72/2018-45), stejně jako judikatury Soudního dvora EU. Neomezil se přitom pouze na posouzení dominantního prvku „42“, ale rozebral rovněž další prvky obou označení, především tedy rozlišovací schopnost prvků „Blended“ a „BELOW“. Vypořádal se argumenty žalobkyně ohledně údajných vizuálních, fonetických a sémantických odlišností,

včetně vnímání dané ochranné známky ze strany průměrného českého spotřebitele, ať již znalého, či neznalého anglického jazyka. Závěr o podobnosti obou označení pak rovněž podpořil odkazem na „zásadu Canon“ (pocházející z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 29. 9. 1998, Věc C-39/97, *Canon Kabushiki Kaisha v Metro-Goldwyn-Mayer*), stanovující v zásadě vztah nepřímé úměry mezi mírou podobnosti výrobků a mírou vyžadované odlišnosti. Zdůraznil, že v případě, kdy se jedná dokonce o výrobek identický (vodka, respektive alkoholické nápoje), pak musí být dána vyšší vizuální, sémantická a fonetická odlišnost samotných známek, neboť by mohlo hrozit nebezpečí záměny.

[40] Tomuto posouzení nemá Nejvyšší správní soud co vytknout; za aplikace správných právních kritérií došel městský soud k logickému závěru.

[41] Stěžovatelka nicméně dále polemizuje s těmito závěry s ohledem na kategorii „průměrného spotřebitele“ alkoholických nápojů v České republice. Dle jejího názoru městský soud nesprávně vyhodnotil jazykové schopnosti průměrného českého spotřebitele alkoholických nápojů, který nebude rozumět anglickému jazyku. Prvek „Blended“ či „BELOW“ pro něj proto bude prvek fantazijní, který by tudíž měl mít minimálně průměrnou míru rozlišovací schopnosti.

[42] Aniž by však bylo zapotřebí provádět obsáhlá dokazování ohledně míry (ne)znalosti anglického jazyka ze strany průměrného českého spotřebitele alkoholických nápojů, klíčovým aspektem v tomto bodě zůstává totožnost výrobků, pro které je přihlašovaná ochranná známka žádána, jak opakovaně podtrhl i městský soud. Pokud je provedeno globální posouzení podobnosti předmětných označení (a nikoliv pouze izolované porovnávání slov „Blended“ či „BELOW“, jak to činí v podstatě stěžovatelka), pak je naprosto důvodný závěr nejenom ohledně nízké odlišnosti obou označení, ale skutečně i o nebezpečí záměny. Nejvyšší správní soud pouze dodává, že relevantní je v tomto kontextu rovněž druh produktu a typické místo jeho distribuce, který může zdůvodnit požadavek na vyšší fonetickou odlišnost mezi předmětnými označeními (nápoje podobného typu nebudou kupovány pouze v obchodech, ale budou často objednávány rovněž ústně v barech, restauracích či klubech, kde, s ohledem na akustické podmínky, může fonetická podobnost dotčených označení vést ke zvýšenému nebezpečí záměny (srov. obdobně rozsudek Tribunálu EU ze dne 3. 7. 2013, T-243/12, *Warsteiner Brauerei*, bod 42 či rozsudek ze dne 15. 1. 2003, T-99/01, *Mystery drinks GmbH*, bod 48).

[43] Stěžovatelka rovněž městskému soudu vytýká (a to jak v samotné kasační stížnosti, tak v jejím prvním doplnění), že v rámci odůvodnění svého rozsudku opakovaně odkázal na rozsudek Tribunálu EU ze dne 19. 5. 2015, Věc T-607/13, *Granette & Starorežná Distilleries, a.s.*, který se týkal typově obdobného sporu mezi žalobkyní a Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu, za účasti společnosti Bacardi, coby vedlejší účastnice řízení. Stěžovatelka zdůraznila, že ochranná známka, jejíž zápis byl tehdy Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu v důsledku námitek podaných společností Bacardi zamítnut, byla odlišná. Paralely co do posouzení podobnosti mezi řízením v projednávané věci a řízením před Tribunálem EU jsou proto naprosto nesprávné a městský soud je nemohl dovodit.

[44] Stěžovatelce lze jistě přisvědčit v tom, že ve věci T-607/13 šlo o odlišné obrazové (kombinované) ochranné známky. Stěžovatelka usilovala v řízení před Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu o zápis obrazového označení v podobě:

pokračování

zatímco společnost Bacardi postavila své námitky vůči tomuto zápisu na starší ochranné známce Spojeného království „42 BELOW“, stejně jako starší mezinárodní obrazové ochranné známce v podobě:

[45] Již prostým okem je však patrné, že prvky posuzovaných označení jsou obdobné. Obdobně posouzená by tak logicky měla být otázka možnosti *fonetické* záměny obou označení (jak učinil městský soud v bodě 115 svého rozsudku), stejně jako vyhodnocení prvku „42“ jako dominantního prvku celého označení, poté, co bylo konstatováno, že „vodka“, coby popisný výraz pro druh alkoholického nápoje, nemá naprosto žádný rozlišovací potenciál a nápis „BELOW“ je v koncepci namítané starší kombinované ochranné známky osoby zúčastněné na řízení prvkem druhotným (bod 111 rozsudku). V obou dvou bodech je proto analogie posouzení nyní projednávaného případu se zmiňovaným rozhodnutím Tribunálu naprosto korektní.

[46] Druhý okruh kasačních námitek stěžovatelky se zaměřuje na nesprávné posouzení *dobrého jména* namítaných ochranných známek (jak je uvedeno v kasační stížnosti), respektive na tvrzení, že závěr o existenci údajného dobrého jména nemá oporu ve spise (viz první doplnění kasační stížnosti). První doplnění kasační stížnosti pak rozporuje řadu skutkových zjištění učiněných Úřadem a městským soudem. Doklady předložené společností Bacardi v rámci námitkového řízení označuje za nedostatečné a nezpůsobilé k prokázání údajného dobrého jména jejích ochranných známek.

[47] První doplnění kasační stížnosti pak dále přidává dvě výhrady obecného rázu. Stěžovatelka zaprvé namítá, že Úřad a následně i městský soud založily svá zjištění na podkladech, z nichž některé byly předloženy pouze v anglickém jazyce, bez jejich překladu do češtiny, tj. do jazyka řízení před Úřadem. Úřad tak postupoval v rozporu s § 16 odst. 1 správního řádu, pokud postavil své rozhodnutí na podkladech, které byly předloženy pouze v cizím jazyku. Zadruhé stěžovatelka tvrdí, že po vystoupení Spojeného království z Evropské unie ke dni 31. 1. 2020 ochranné známky osoby zúčastněné na řízení již

nepožívají dobrého jména v Evropské unii. Nejvyšší správní soud by měl podle stěžovatelky k této skutečnosti přihlédnout a prolomit proto zásadu vyjádřenou v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle které při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[48] Konečně, třetí doplnění kasační stížnosti odkazuje Nejvyšší správní soud na rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví ze dne 3. 10. 2022, R 1240/2021-2. Podle stěžovatelky toto rozhodnutí potvrzuje její názor, že ochranné známky osoby zúčastněné na řízení nepožívaly v relevantním období před podáním přihlášky ve Velké Británii ani kdekoli jinde na území Evropské unie dobrého jména, respektive že důkazy předložené společností Bacardi dobré jméno těchto ochranných známek neprokazovaly. Dle názoru stěžovatelky rozhodoval odvolací senát Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví na základě „*věcně shodné právní úpravy*“ a vycházel přitom „*z totožných důkazů vztahujících se k území Evropské unie*“.

[49] Městský soud se otázky prokázání dobrého jména namítaných ochranných známek věnoval v bodech 116 až 124 svého rozsudku. V bodě 119 rekapituloval obsah vybraných dokladů předložených v rámci správního řízení a posuzovaných žalovaným (přílohy B-1 až B-31 založené ve správním spise), které sahaly od vzniku značky a její reklamní strategie na trzích Nového Zélandu, Austrálie, ve Velké Británii a jiných státech Evropské unie, přes řady faktur ohledně dodávek do různých států EU, mezinárodní ocenění vodky „42 BELOW“ a účasti na mezinárodních soutěžích a pohárech, jakož i propagační materiály, ohlasy z tisku, reklamní předměty, apod. Městský soud potvrdil, že na základě této dokumentace došel žalovaný ke správnému závěru, že osoba zúčastněná na řízení unesla své důkazní břemeno a dostačujícími doklady prokázala získání rozlišovací způsobilosti i dobrého jména označení „42 BELOW“. Dále městský soud zdůraznil, s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU, že pro konstatování dobrého jména na podstatné části vnitřního trhu Evropské unie postačuje i území jednoho členského státu. Konečně rovněž upozornil, že četné námitky žalobkyně ohledně jejího komerčního úspěchu na území ČR již v období před přihláškou namítané ochranné známky, nevyvracejí to, co by přihlašovatel v daném typu řízení vyvracet měl, tedy absenci dobrého jména starších namítaných ochranných známek.

[50] Stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti řadu v zásadě skutkových námitek, které je možné tematicky rozčlenit do dvou oblastí. *Zprvé* poukazuje na to, co všechno měla osoba zúčastněná na řízení ještě dále v námitkovém řízení dokázat, ale neučinila tak (kupříkladu doložení podílu na trhu v rozhodném období, přesný objem investic vynaložených na propagaci, větší množství faktur z různých členských států, či celkově větší rozmanitost předložených materiálů, neboť předložené podklady pocházejí povětšinou od osob spojených s Bacardi); dle jejího názoru nebyl též prokázán dostatečný objem nákladů na propagaci starších ochranných známek osoby zúčastněné na řízení, ani účasti a výhry v rámci zmiňovaných mezinárodních soutěží, které jsou čistě komerční a nesvědčí o kvalitě produktu apod. *Zadruhé* stěžovatelka tvrdí, že žalovaný v rámci dokazování připustil rovněž argumentaci doklady, které se vztahují k časovému období před datem zápisu namítaných ochranných známek.

[51] Městský soud s ohledem na první okruh námitek správně zdůraznil (bod 123 rozsudku), že pro prokázání dobrého jména zmiňuje česká i evropská judikatura pouze

pokračování

ilustrativní seznam faktorů, které má vzít rozhodující orgán či soud v potaz. Úřad a následně i městský soud správně založily své *celkové posouzení* (ne)existence dobrého jména starších ochranných známek na řadě faktorů, jejichž přesvědčivost je právě *v jejich celkovém souhrnu*. Za této situace polemika s přesností v takovém souhrnu uvedených jednotlivostí (například jaký by měl být vhodný počet faktur založených ve spise, kde se přesně konalo finále či semifinále Coctail-World-Cup-2010, či zda náklady vynaložené na reklamu v tom kterém kalendářním roce jsou malé či velké) nemůže relevantně otrást správností celkových skutkových závěrů.

[52] Pokud se týká vymezení přesného časového období, zde lze přisvědčit názoru osoby zúčastněné na řízení, že dokazování k určitému přesnému datu a přesné ohraničení časového období by bylo na místě v případě přihlašování *nové ochranné známky*, které pak bude zohledňovat výlučně skutečnosti před datem podání přihlášky. (Ne)existence dobrého jména se z logiky věci může vztahovat i k období, kdy určité označení nebylo ještě zapsáno jako ochranná známka, ale kdy už je budováno jméno a image budoucí značky. Ostatně, sama stěžovatelka postupovala naprosto stejně, když se snažila Úřad i následně městský soud přesvědčit o dobrém jméně označení „*Vodka 42 Blended*“, které v té době nebylo zapsáno jako ochranná známka.

[53] Konečně je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud je soudem kasačním, jehož úkolem není nové hodnocení každého jednotlivého podkladu či důkazu. Jeho úkol je omezen na ověření závěrů krajského (městského) soudu, podle kterého má skutková podstata, ze které správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, dostatečnou oporu ve spisech (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). V dané věci lze aprobovat závěr městského soudu, podle kterého na základě podkladů, které v námitkovém řízení předložila osoba zúčastněná na řízení, mohl žalovaný rozhodně dojít k závěru, že namítané starší ochranné známky požívají dobrého jména. Na tomto závěru nic nemění ani dodatečné argumenty stěžovatelky, které polemizují s dílčími aspekty jednotlivých skutkových zjištění, které na korektnosti celkového posouzení ničeho nemění.

[54] Pokud stěžovatelka v souvislosti s otázkou (ne)dostatečnosti skutkových zjištění dále namítá porušení § 16 odst. 1 správního řádu v důsledku provedení důkazů dokumenty v anglickém jazyce (předloženými osobou zúčastněnou na řízení), jedná se nejenom o jeden z vícero argumentů nových, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), ale rovněž argument dosti svérázný v situaci, kdy sama stěžovatelka v řízení před správním orgánem i městským soudem předkládala rovněž dokumenty v anglickém jazyce, bez úředního překladu. V každém případě však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/201-60, bodech 28 a 29 konstatoval, že v řízení podle správního řádu mohou správní orgány provádět důkazy cizojazyčnými listinami bez nutnosti pořídit jejich překlad, ledaže některý z účastníků uplatní námitku, že dané listině nerozumí, což se ovšem v projednávané věci zjevně nestalo.

[55] Naprosto mylné je pak tvrzení, že vystoupení Velké Británie z Evropské unie v roce 2020 (tedy v době po pravomocném skončení správního řízení v této věci), kterým došlo k „*zániku*“ části území vnitřního trhu Unie, na kterém bylo dovozeno dobré jméno dřívější ochranné známky, by mohlo typově dosáhnout situace ospravedlňující výjimečné prolomení pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. (pro ilustraci typové závažnosti

situací, o kterých by se dalo pojmově uvažovat, a ke kterým projednávaná věc rozhodně nepatří, srov. judikaturu popsanou kupříkladu v Kühn, Z., Kocourek, T., a kol, *Soudní řád správní. Komentář*. Wolters Kluwer 2019, s. 599-603).

[56] Nejvyššímu správnímu soudu rovněž není zřejmé, jakou užitečnou analogii ve prospěch stěžovatelky by měl dovodit z rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví ze dne 3. 10. 2022, R 1240/2021-2. Rozhodnutí se sice týká obdobných právních ustanovení, jako je zákon o ochranných známkách, obsažených nařízení č. 2017/1001 o ochranné známce Evropské unie, a týká se rovněž stejných účastníků řízení, obrazových ochranných známek (především ve třídě 33) a otázky dobrého jména starších ochranných známek, zde však jakákoliv analogie končí. Stěžovatelka opomíjí skutečnost, že se odkazované řízení týkalo jiného časového období (pěti let před datem 20. 11. 2018, kdy stěžovatelka požádala o zápis obrazové ochranné známky vyobrazené výše, v odst. [22] tohoto rozsudku) a také jiných trhů (Benelux, Německo, Francie a Rakousko). Odvolací senát částečně zrušil prvoinstanční rozhodnutí a vrátil věc námitkovému oddělení Úřadu k dalšímu řízení především proto, že důkazy, které doložila společnost Bacardi ohledně dobrého jména starších značek, *se týkaly především území Velké Británie a to pro období dřívější, než bylo pro danou věc rozhodných pět let* (tj. 20. 11. 2013 až 19. 11. 2018). Analogické převzetí závěrů vyplývajících z citovaného rozhodnutí na nyní projednávanou věc (jakkoli se taková možnost z výše uvedených důvodů nejeví jako reálná) by tedy byla spíše v neprospěch než ve prospěch stěžovatelky v tomto řízení, neboť odvolací senát vlastně nepřímou potvrdil, že většina důkazů, které společnost Bacardi předložila v jím projednávané věci, *se týkala britského trhu v období před rokem 2013*.

[57] Třetí okruh kasačních námitek stěžovatelky polemizuje s posouzením *nebezpečí nepoctivého těžení* z rozlišovací způsobilosti. Stěžovatelka v tomto ohledu městskému soudu a Úřadu vytkla, že nepřihlédl k jejímu tvrzení ohledně již v České republice získaného dobrého jména přihlašovaného označení. Na území České republiky to byla stěžovatelka, kdo začal jako první používat číslovku „42“ v názvu vodky. Právě pro jeho produkty se od roku 2003 vžilo označení „Vodka 42“ na základě komerčního úspěchu jeho starší české ochranné známky „VODKA 42 JEMNÁ VODKA VYRÁBĚNÁ TRADIČNÍM ZPŮSOBEM“. Pokud tedy stěžovatelka na území České republiky již přihlášené označení a na jeho základě dobré jméno má, nemůže pojmově neoprávněně těžit z rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek. První doplnění ke kasační stížnosti pak tyto úvahy dále rozvíjí tvrzením, že označení „Vodka 42 Blended“ je průměrným spotřebitelem v České republice spojováno výhradně s produkty stěžovatelky. Proto není pojmově možné, aby stěžovatelka jakkoliv neoprávněně těžila z rozlišovací způsobilosti anebo dobrého jména ochranných známek osoby zúčastněné na řízení.

[58] Se všemi těmito argumenty se již v dostatečné míře vypořádal městský soud, a to především v odst. 124, 127 a 128 svého rozsudku. Ve stručnosti je lze shrnout tak, že stěžovatelka se zde snaží prokázat něco, co pro daný typ řízení není určující. Nebezpečí nepoctivého těžení se posuzuje s ohledem na dřívější ochrannou známku a otázku, zda s ohledem na ní nové přihlašované označení disponuje vlastní rozlišovací schopností. Pokud bude učiněn závěr, že tomu tak není, jak tomu bylo i v tomto případě, pak dobré jméno dřívější ochranné známky se posuzuje s ohledem na podstatnou část vnitřního trhu

pokračování

EU oné dřívější ochranné známky, nikoliv s ohledem na části trhu, na které proniká či chce proniknout nový producent.

[59] V rámci podobného posuzování je pak měřítkem vnitřní trh Evropské unie, nikoliv pouze trhy jednotlivých členských států. V podobném případě může jistě dojít k situaci, kdy vlastník či držitel dřívější ochranné známky prokazuje její dobré jméno s ohledem na určitou část vnitřního trhu, zatímco přihlašovatel nové by měl v úmyslu se zaměřit na jinou geografickou část trhu. To však není rozhodné: ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách vychází z logiky *jednotného vnitřního trhu* Evropské unie, v jehož rámci by se zboží, bez ohledu na místo své výroby, uvedení na trh či konečné spotřeby, mělo mít možnost pohybovat v jednom celním a regulatorním prostoru.

[60] Městský soud proto korektně odmítl argumenty stěžovatelky, ohledně jejího možného dobrého jména v rámci České republiky, jako pro daný předmět řízení irelevantní. Ostatně, osoba zúčastněná na řízení v tomto ohledu ve svém prvním vyjádření ke kasační stížnosti přílehavě uvádí, že pokud by byl podobný přístup akceptován, znamenalo by to, že pouhým uvedením na trh či přihlášením ochranné známky obsahující prvek „Vodka 42“ by mohlo automaticky takové označení získat dobré jméno, čímž by fakticky nebylo pojmově možné nepoctivě těžit z rozlišovací způsobilosti, neboť okamžikem prodeje jinde by se ihned budovalo vlastní dobré jméno.

[61] Zbylé kasační námitky stěžovatelky formulované v kasační stížnosti již jen znovu opakují argumenty, se kterými se již dostatečně vypořádal městský soud. S obsahově stejnou námitkou ohledně porušení § 25 zákona o ochranných známkách se městský soud vypořádal v bodech 133 až 135 svého rozsudku. Námitka ohledně § 26 odst. 3 zákona o ochranných známkách byla rozebrána v bodech 136 až 138 rozsudku městského soudu. Zbylé námitky stěžovatelky ohledně namítaných porušení § 2 odst. 4, § 7 odst. 1 a § 68 odst. 3 správního řádu se pak v zásadě znovu vrací k již vyvráceným věcným námitkám, jakkoli se tentokrát podávají jako otázky procesní. I tyto argumenty již přílehavě vypořádal městský soud v bodech 138 až 139 svého rozsudku, k čemuž nemá Nejvyšší správní soud co dodat.

[62] Konečně, argumenty uplatněné v dodatečných podáních stěžovatelky považuje Nejvyšší správní soud za vznesené v rozporu s § 104 odst. 4 s. ř. s. Jedná se především o polemiku stěžovatelky na téma, co vlastně mělo v posuzování Úřadu představovat příslušnou „*relevantní spotřebitelskou veřejnost*“ (zda širokou veřejnost všech spotřebitelů či profesní veřejnost), zda byla vodka „42 BELOW“ luxusním, kvalitním výrobkem, a nakolik šlo o vodku k běžné spotřebě; či v kontextu projednávané věci spíše akademickou debatu, zda lze i jeden členský stát Unie považovat za „*podstatnou část jejího území*“. Tyto argumenty stěžovatelka vznáší až v prvním a druhém doplnění kasační stížnosti, aniž by je předtím uplatnila v řízení před městským soudem, ačkoliv v něm uplatněna být mohla. Nejvyšší správní soud se jimi proto pro nepřipustnost věcně nezabýval.

[63] Lze tedy uzavřít, že ani kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nejsou dány. Městský soud posoudil právní otázky v předcházejícím řízení správně a jím učiněná skutková zjištění mají dostatečnou oporu ve správním spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

[64] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[65] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto ji právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[66] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno; proto rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu